

Maria Sempleová

Dnes bude všetko inak
Dnes bude všetko inak
Dnes bude všetko inak
Dnes bude všetko inak
Dnes bude všetko inak
Dnes bude všetko inak

JEDNA ŽENA, JEDNO VEĽKÉ
PRESAVZATIE A KOPA MALÉROV

Dnes bude všetko inak

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.sk

Maria Sempleová

Dnes bude všetko inak – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Dnes bude všetko inak

Dnes bude všetko inak

Dnes bude všetko inak

Dnes bude všetko inak

Dnes bude všetko inak

Dnes bude všetko inak

Maria Sempleová

DNES BUDE VŠETKO INAK

plus

*Venované Georgeovi a Poppy,
a do istej miery aj Ralphymu*

Copyright © 2016 by Maria Semple
Translation © Marián Gazdík, 2017
Cover Illustration © Geoff McFetridge

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0216-4

ISBN e-knihy 978-80-566-0269-0 (1. zverejnenie, 2017)

Dnes bude všetko inak. Dnes budem prítomná. Dnes sa budem pozerať do očí každému, s kým sa budem rozprávať, a budem ho pozorne počúvať. Dnes si zahrám stolovú hru s Timbom. Vyprovokujem sex s Joeom. Dnes budem hrdá na svoj výzor. Osprchujem sa, oblečiem si vhodný odev a prezlečiem sa do jogového úboru iba na hodinu jogy, na ktorej sa dnes naozaj zúčastním. Dnes nebudem nadávať. Nebudem hovoriť o peniazoch. Dnes bude zo mňa vyžarovať pohoda. Budem mať uvoľnenú tvár, neustále na nej bude vládnuť úsmev. Dnes budem vyžarovať pokoj. Budem prekypovať láskavosťou a sebaovládáním. Dnes budem kupovať miestne produkty. Dnes budem svojím najlepším ja, budem človekom, akým som schopná byť. Dnes bude všetko inak.

TRIK

Lebo ten druhý spôsob nefungoval. Zobudiť sa len preto, aby vám uplynul deň, dokým zasa pôjdete spať. Vydržať to so zatatými zubami bola hanba, urážka cti a bolo veľmi nepravdepodobné, že to človek vôbec prežije. Zmiznúť ako duch, krátke rozptýlenie, otupenosť spôsobená zhomom. (Toto všetko si len predstavujem, lebo nemám ani potuchy, ako som sa cez to dostala; moje vedomie sa uchýlilo pod zem ako žaba na zimný spánok.) Opustiť svet v horšom stave len tým, že ste v ňom boli. Slepota voči deštrukcii, ktorá mi je v päťach. Slepúci pán Magoo z kresleného filmu.

Ak ma prinútiť, aby som bola úprimná, tu je opis toho, aký svet som opúšťala minulý týždeň: horší, horší, lepší, horší, taký istý, horší, taký istý. Žiadny súpis vecí, od ktorých by sa človek nadúval od pýchy. Vravím vám, nemusím zanechať svet lepší. Dnes budem žiť podľa Hippokratovej prísahy: v prvom rade neublížiť.

Aké ťažké to môže byť? Vysadiť Timbyho, ísť na hodinu poézie (oblúbená časť môjho života!), dať si obed so Sydney Madsenovou, ktorú nemôžem ani vystáť, ale aspoň si ju môžem vyčiaraknúť zo zoznamu (o tom viac neskôr), vyzdvihnúť Timbyho a vrátiť sa k Joeovi, ktorý poskytuje všetok tento šíalený blahobyt.

Snažíte sa zistiť, prečo robím vedu z jedného obyčajného dňa a nafukujem bežné problémy? Lebo existujem ja a vo mne je zviera. Bolo by to zvrátené a zároveň úžasné, keby sa to zviera vo mne premietlo na veľké plátno, šokovalo by a vydesilo, a spôsobilo by to senzačnú katastrofu, o ktorej by sa hovorilo donekonečna. Keby som dokázala uskutočniť toto, mohla by som jednoducho: slávnostne obetovať

samu seba pre umelecké predstavenie. Trpká pravda? Zviera vo mne sa premieta na smutne malé plátno: polutovaniahodné mikrotransakcie, ktoré obyčajne zahŕňajú Timbyho, mojich priateľov alebo Joea. Som podráždená a stravuje ma strach, keď som s nimi; keď nie som, som rozcitlivená a trepem hlúposti. Ha! Nie ste šťastní, že ste v bezpečnej vzdialenosti, za zavretými dverami, za vyťahnutými žalúziami? Ó, ale choďte. Som milá. Naschvál zveličujem. Vôbec to také nie je.

A tak sa začal deň, v tej chvíli, ako som sa odkopala spod paplóna. *Klap-klap-klap* Jojových pazúrov na podlahe z tvrdého dreva sa zastaví pred spálňou. Prečo, keď si paplóny odkopne Joe, nedobehne Jojo s klapotanim a nečaká v zúfalej nádeji? Ako môže rozoznať na opačnej strane zavretých dverí, že som to ja a nie Joe? Raz mi to depresívne vysvetlil cvičiteľ psov: že Jojo zachytil môj pach. To, že jeho predstava o nirváne je mŕtvy tuleň vyplavený na pláž, mi vnuká otázku: Mala by som si ešte pospať? To nespravím. Dnes nie.

Nemala som v úmysle nehovoriť o Sydney Madsenovej.

Keď sme s Joeom pred desiatimi rokmi dorazili z New Yorku do Seattlu, boli sme pripravení založiť si rodinu. Ja som práve zabalila svojich päť únavných rokov v *Looper Wash*. Všade, kam ste sa pozreli, bol *Looper Wash*. Tričká, nálepky na nárazníky, podložky pod myš. Ja som Vivian. Ja som Dot. Pamätáte sa. Ak nie, pozrite sa do najbližšieho obchodíku za jeden dolár, v koši pre dve veci za cenu jednej, ale už prešiel nejaký ten čas.

Joe, chirurg, špecialista na ruky, sa stal akousi legendou, pretože zrekonštruoval dľaň toho rozohrávača, ktorému sa palec ohol dozadu a nikto nevedel, či bude ešte niekedy hrať, ale ďalší rok sa vrátil a vyhral superpohár. (Už sa nepamätám na jeho meno, ale aj keby som sa pamätala, nemohla by som ho prezradiť kvôli zachovávaniu tajomstva medzi lekárom/pacientom/všetečnou manželkou.)

Joe dostával pracovné ponuky odšadiaľ. Prečo si vybral Seattle? Joe, milý katolícky chlapec z okolia Buffala, si nevedel predstaviť, že by vychovával deti na Manhattane, mojej prvej voľbe. Uzavreli sme dohodu. Pôjdeme hocikam, kam bude chcieť ísť on, na desať rokov a vrátíme sa do New Yorku na desať; jeho mesto na desať, moje mesto na desať, hore a dole, až do smrti. (Dohodu, na ktorú celkom pohodlne zabudol, mohla by som dodať, keď vidím, ako sa blíži desiaty rok a on ani nepípol o sťahovaní.)

Ako každý vie, byť vychovaný ako katolík aj s polovicou mozgu znamená stať sa ateistom. Na jednom z našich zjazdov skeptikov (áno, kedysi sme si fakticky vedeli nájsť čas na to, aby sme zašli autom do Filadelfie pozrieť sa na skeptika Penna Jiletteho, ako diskutuje s rabínom! Ach, zase byť bezdetní... alebo nie?) Joe počul, že Seattle je najmenej náboženské miesto v Amerike. Bolo rozhodnuté: Seattle.

Členka správnej rady organizácie Lekári bez hraníc zorganizovala po tom, ako sme sa do mesta prísťahovali, pre mňa a Joea párty na privítanie. V pohode som sa odviezla do jej panského sídla pri Washingtonovom jazere preplneného predmetmi moderného umenia a budúcimi priateľmi, len sa s nimi zoznámim. Po celý život ma ľudia mali radi. Okej, poviem to: zbožňovali ma. Nechápem prečo, pre moju hroznú osobnosť, ale dajako to fungovalo. Joe vraví, že je to preto, lebo som žena najpodobnejšia chlapom, akú kedy stretol, ale sexi a bez nejakej emocionálnej membrány. (Kompliment!) Prechádzala som z miestnosti do miestnosti, predstavili ma sérii dám, navzájom zameniteľných v ich decentnosti a láskavosti. Bolo to, akoby ste stretli niekoho, kto vám povie, že rád kempuje, a vy na to: „Och! Práve som sa zhovárala s dakým, kto ide na desaťdňový výlet spojený s raftingom dole po Hadej rieke, celkom iste by ste sa mali s ním stretnúť,“ a ten človek povie: „To som bol ja.“

Čo môžem povedať? Mám hroznú pamäť na tváre. A mená. A čísla. A hodiny. A dátumy.

Celý ten večierok sa mi zliadol do veľkej škvyrny, keď mi jedna žena

chcela horlivo poukazovať super obchody, ďalšia zastrčené turistické trasy, iná taliansku reštauráciu otca Maria Bataliho na Námestí Pioneer, ďalšia najlepšieho zubára v meste, ktorý má na strope lesklú maľbu s plachtiacim tigrom, a ďalšia sa zas chcela podeliť o svoju gazdinú. Jedna z nich, Sydney Madsenová, ma pozvala na obed na druhý deň do reštaurácie Tamarindový strom v čínskej štvrti.

(Joe má takú jednu vec, ktorú volá test časopisu. Je to reakcia na to, keď otvoríte schránku a vytiahnete nejaký časopis. V momente viete, či ste rád, že ste dostali časopis, alebo vás to sklame. Preto si nepredplácam *New Yorker* a predplácam si *Us Weekly*. Keď Sydney Madsenová podrobím časopiseckému testu, je ekvivalentom *Ušného šelestu dnes*.)

Ten prvý obed: tak veľmi si dávala pozor na slová, tak úprimne sa usmievala, všimla si drobnú škvrnku na vidličke a veľmi úzkostlivo sa obracala na čašníka, aby jej priniesol novú, doniesla si vlastné čajové vrecko a požiadala o horúcu vodu, povedala, že nie je veľmi hladná, takže čo keby sme si rozdelili môj papájový šalát, oznámila mi, že nikdy nevidela *Looper Wash*, ale že si zvykne rezervovať DVD v knižnici.

Kreslím dosť jasný obraz zabrzdenej bezútešnosti, sebeckej hlúposti, lacnej strašidelnosti? Vidlička poľfkaná vodou nikdy nikoho nezabila! A čo tak kupovať DVD? Najedzte sa v reštaurácii, tak budú naďalej fungovať! A zo všetkého najhoršie, Sydney Madsenová bola slušná, úprimná, bez akejkoľvek smietky humoru a rozprávala veľmi... pomaly... akoby... jej... otrepané... frázy... boli... zlaté... dukáty.

Bola som v šoku. Život v New Yorku tak ovplyvní dievča, dodá mu falošný pocit, že svet je plný zaujímavých ľudí. Alebo aspoň ľudí, ktorí sú nejako zaujímavo šialení.

V istej chvíli som sa na stoličke tak prudko zamrivila, že sa Sydney naozaj spýtala: „Nemusíš ísť na dámsku toaletu?“ (Dámsku toaletu? Dámsku toaletu? Zabiť ju je málo!) Tá najhoršia časť? Všetky tie ženy, s ktorými som rada súhlasila, že pôjdem na túru a po obchodoch! Nebola to kopa žien. Všetky boli Sydney Madsenová! Došlaka aj

s hmlou! Stálo ma to všetky sily, aby som zastavila jej prúd nových pozvánok ako z požiarnej hadice: víkend v jej plážovom domčeku na ostrove Vashon, kde ma predstaví manželke dakoho kvôli tomuto, autorovi dákej divadelnej hry kvôli tamtomu.

Utiela som s revom za Joeom.

Joe: Mala si si dávať pozor na niekoho, kto tak horlivo získava nových priateľov, lebo to znamená, že nijakých nemá.

Ja: Preto tá milujem, Joe. Ty všetko tak ľahko vyriešiš. (Joe riešiteľ. A nemilujte ho, čo?)

Prepáčte mi, že som to o Sydney Madsenovej tak dlho natahovala. Chcem povedať toto: už desať rokov sa jej nedokážem zbaviť. Je to priateľka, akú nemám rada, priateľka, o ktorej neviem, čo robí, lebo som bola prvýkrát príliš otupená, aby som sa jej to spýtala, a bolo by hrubé sa jej to pýtať teraz (pretože nie som hrubá), priateľka, na akú nemôžem byť príliš hnusná, lebo jej to nedocvakne (lebo nie som hnusná), priateľka, ktorej opakujem nie, nie, nie, a predsa ma stále naháňa. Je ako Parkinson, nedokážete sa z neho vylicit, iba zmiernujete symptómy.

Práve zvonja na obed.

Prosím, majte na pamäti, že som si vedomá toho, že obed s niekým nudným je problém s výberom butiku. Keď poviem, že mám problém, nehovorím o Sydney Madsenovej.

Jojo cupká po ulici, princ z Belltownu. Ach, Jojo, ty hlúpučký energický a slepo oddaný tvor, tvoje ušká plieskajú pri každej lotrovine. Aké výstizné, tá pýcha, s akou prijímaš, že s tebou chodím von ja, tvoja nesmrteľná milovaná bytosť. Keby si tak vedel...

Aký to bol skľučujúci pohľad, každý mesiac nový panelák, vyšší než ten predchádzajúci, každý preplnený mäkkými s modrými odznakmi Amazonu, ako každé ráno prúdia z maličkých bytov smerom k môjmu bloku, hlavy ponorené do škatuliek a nikdy sa nepozrú

hore! (Robia pre Amazon, takže viete, že sú bez duše. Jediná otázka je, ako bez duše?) Vďaka tomu túžim po dňoch, keď bola Tretia avenue len ja, prázdne výklady a jeden uletenec, ktorý vreští: „Takto sa píše Amerika!“

Vonku pred budovou stál Dennis pri svojom smetiaku na kolieskach a dopĺňal vrecká na hovienka. „Vy dvaja, dobré ráno.“

„Dobré ráno, Dennis!“ Namiesto toho, aby som prefičala okolo ako zvyčajne, zastavím sa a pozriem sa mu do očí. „Aký si mal zatiaľ deň?“

„Ach, nemôžem sa sťažovať,“ odvetil. „A ty?“

„Môžem sa sťažovať, ale nebudem.“

Dennis sa zachichotal.

Dnes už mám čistý zisk.

Otvorila som dvere do bytu. Na konci haly: Joe klopi zrak na stôl, čelo má prilepené o noviny, ramená rozťahnuté so zohnutými laktami, ako keby ho zatýkali.

Bol to ubíjajúci obraz, obraz čistej porážky, to posledné, čo by som si kedy spojila s Joeom...

Žuch.

Dvere sa zavreli. Odopla som Jojovi obojok. Kým som sa vystrela, môj zničený manžel zmizol vo svojej kancelárii. Nech ho trápilo čokoľvek, nechcel o tom hovoriť.

Môj prístup? Pracuje za mňa!

Jojo dobehol k svojmu žrádlu v štýle chrta, keď sa mu zadné laby vyšvihnú popri predných. Keď zistil, že je to rovnaké suché krmivo, aké tam bolo pred prechádzkou, ovládol ho zmätok a pocit zrady. Urobil jeden krok a hľadel na isté miesto na dlážke.

Timbyho svetlo sa s kliknutím zaplo. Chvalabohu, vstal ešte pred budíkom. Vošla som do jeho kúpeľne a našla som ho v pyžamku na skladacích schodíkoch.

„Bré ráno, zlatičko. Pozrime sa, si úplne hore.“

Prestal s tým, čo robil. „Môžeme si dať slaninu?“

Timby v zrkadle čakal, kým odídem. Sklopila som zrak. Ten malý rýchly koník Draw McGraw unikol môjmu zraku. Nezameniteľný hrkot dačoho z ľahkého plastu. Mejkap Sephora 200!

Nebola to ničια vina, iba moja, lebo Mikuláš dal Timbymu do pančuchy súpravu s mejkapom. Takto si kupujem extra čas v nákupnom centre Nordstrom, keď poviem Timbymu, aby sa prehŕňal v kozmetike. Tamojšie dievčatá zbožňovali jeho jemnú povahu, jeho teličko ako vrecko cukru, jeho pisklavý hlas. Čoskoro mu už začali robiť mejkap. Nevieam, či sa mu páčil väčšmi mejkap, alebo to, že ho obskakoval hŕf blondínok. Len tak zo žartu som zdvihla súpravu veľkosti malej knižky, ktorá sa otvorila a rozprestrela sa na šesť rôznych tácok s mejkapom (!), ktoré obsahovali dvesto (!) tieňov, leskov na pery, pudreniek a čojavieam čoho všetkého. Človek, ktorý prišiel na to, ako napratať tak veľa do niečoho takého malého, by mal vážne pracovať pre NASA. Ak to ešte stále existuje.

„Ale uvedomuješ si, že do školy nepôjdeš s mejkapom, však?“ povedala som mu.

„Ja vieam, mami.“ Vzdychol si a pokrčil plecami, akoby to mal priamo z kanála Disney. Zase ja môžem za to, že sa to v ňom zahniezdilo. Po škole bude detská skladačka!

Vyšla som z Timbyho izby. Jojo stojaci v obavách sa zachvel od úľavy, že ešte stále žijem. Keďže vedel, že pôjdem do kuchyne pripraviť raňajky, vyhnal ma k svojej miske so žrádlom. Tentoraz sa mu uráčilo trochu z neho zožrať, jedným očkom na mňa zazeral.

Joe sa vrátil a robil si čaj.

„Ako to ide?“

„Ty si ale pekná,“ vyhlásil.

V zhode so svojim veľkolepým plánom na tento deň som sa osprchovala, obliekla a obula som si kožené oxfordky. Keby ste sa mi pozreli do skrine, videli by ste ženu s vyhnaným štýlom. Šaty z Francúzska a Belgicka, z ktorých som odtrhla cenovky, lebo Joea by trafil šľak, a každý typ čiernych topánok na plochej podrážke... opa-

kujem, netreba hovoriť o cene. Kúpiť ich? Áno. Dať si ich na seba? Väčšinou to stojí priveľa energie.

„Dnes večer príde Olivia,“ povedala som so žmurknutím a už som ochutnávala rôzne vína a rigatoni v reštaurácii Tavolàta.

„Čo keby vzala Timbyho von, aby sme mali trochu času sami pre seba?“ Joe ma prudko objal okolo pása a pritiahol si ma k sebe, ako keby sme neboli párik päťdesiatročných.

Viete, komu ja závidím? Lesbičkám. Prečo? Pre lesbické vyhasnutie v posteli. Zjavne po prvotnom ošiali horúceho sexu si ho lesbický pár celkom prestane užívať. Úplne to dáva zmysel. Keď ženy ostanú odkázané samy na seba po tom, čo sa im narodí deti, prestanú byť sexuálne aktívne. Nie je pre to nijaká evolučná potreba. Naše mozgy to vedia, naše telo to vie. Kto sa cíti sexy po tvrdej drine materstva, s tukovými vankúšikmi a čoraz plochejším zadkom stredného veku? Ktorá žena chce, aby ju niekto videl nahú, nehovoriac o tom, aby sa dakto hral s jej prsami, ktoré sú teraz mäkké ako piškótové cesto, alebo sa dotýkal jej brucha, ktoré je spongiovité ako chlebovník? Ktorá žena chce predstierať, že je celá vzrušená, keď jej vagína vyschla?

Ja, ja som tá, ak nechcem, aby ma vymenili za mladší model.

„Je čas na voľno,“ povedala som Joeovi.

„Mami, toto sa zlomilo.“ Timby vošiel so svojím ukulele a buchol ho na linku. Podozrivo blízko ku košu. „Ten zvuk je úplne pokašľaný.“

„Čo navrhuješ, aby sme urobili?“ spýtala som sa ho a dúfala, že ho to vyprovokuje na to, aby povedal *kúp nové*.

Joe zdvihol ukulele a zabrnkal na ňom. „Je trochu rozladené, to je všetko.“ Začal ladiť struny.

„Hej,“ ozvala som sa. „Odkedy vieš naladiť ukulele?“

„Som muž mnohých tajomstiev,“ vyhlásil Joe a naposledy lúbezne zabrnkal.

Zhltli sme slaninu a francúzske toasty, vypili sme všetky smoothie. Timby bol hlboko zabraný do *Archie Double Digest*. Úsmev mi zamrzol na perách.

Pred dvoma rokmi, keď som sa cítila ako hrozný mučeník, že musím každé ráno robiť raňajky, Joe odsekol: „Ja platím celý tento cirkus. Mohla by si, prosím ťa, zliezť z kríža a urobiť raňajky bez toho, aby si furt vzdychala?“

Viem, čo povie: *Aký debil! Aký sexistický hulvát!* No Joe mal pravdu. Plno žien by rado urobilo ešte čosi horšie za skriňu plnú šiat z Antverp. Od tej chvíle to bola služba s úsmevom. Volá sa to, že viete, kedy máte zariskovať.

Joe ukázal Timbymu noviny. „Pinball Expo sa blíži. Chceš ísť?“

„Myslíš, že mašina kaskadéra Evela Knievela bude ešte stále pokazená?“

„Takmer určite,“ poznamenal Joe.

Odovzdala som báseň, ktorú som vytlačila a husto opatrla poznámkami.

„Okej, tak kto mi pomôže?“ spýtala som sa.

Timby nezdvihol zrak zo svojho *Archieho*.

Joe to vzal. „Fu, Robert Lowell.“

Hodina skunkov

od Roberta Lowella

8.30,

štvrtok,

Lola, 8. okt.

(Venované Elizabeth Bishopovej)

Pustovníčka Nautilovho ostrova
dedička stále prežívajúca zimu v (spartánskej) chalúpke;

jej ovce sa stále pasú nad morom.

Jej syn je biskup. Jej farmár

je prvý radný v našej dedine;

ona už je ako dieťa.

JEJ

ukazujúce alebo
charakterizované
strohosťou starovekej
Sparty

Túžil som po

usporiadanom súkromí

storočia kráľovnej Viktórie,

ona vykúpi všetky

ruiny na jej pobreží

a necháva ich strhnúť.

dojmy z mora
dedina po lete -
spejúca k zime

Sezóna je (chorá)

stratili sme našho letného milionára,

ktorý akoby vypadol z katalógu

L. L. Beana z Maine. Jeho deväťuzlovú loďku

predali na aukcii lovcom homárov.

Škvrna červenej líšky skrýva Modrý vrch.

NÁŠ

A teraz (náš) rozprávkový

natierač vyjasní svoj obchod na jeseň;

rybársku sieť má plnú oranžových plavákov,

oranžová, jeho šusterská lavica a (šidlo)

vo fachu nie sú žiadne prachy,

radšej by sa oženil.

nástroj na prepichovanie
dier do kože

Jednej tmavej noci,
sa môj prastarý Ford škriabal po lebke vrchu;
pozoroval som tie autá lásky. Svetlá vypnuté,
ležali spolu, trup pri trupe,
kde cintorín odhrýza z mesta...
Mysel nemám v poriadku.

MÔJ

Autorádio blačí
„Láska, Ó, bezstarostná láska...“ počujem
svoj skleslý ston v každej krvinke,
akoby ju moja dlaň chytila pod krk...
Ja sám som peklo;
nikto tu nie je –

* len skunky, ktoré hľadajú
v mesačnom svite niečo na zožratie.
Pochodujú na tlapkách po Main Street:
biele pásiky, červený plameň mesiaca v očiach
pod vyprahnutou čapencovou vežou rahna
trinitárskeho kostola.

*hrubý silný stĺp
používaný na sťaženi*

Stojím na vrchu
našich zadných schodov a dýcham silný vzduch –
matka skunkov s kolónou mláďat žerie z koša odpadkov
Vrazí svoju klinovitú hlavu do pohára
kyslej smotany, spustí svoj pštroší chvost
a nezľakne sa.

vojenská formácia

JA → NAŠE?

Začala som recitovať spamäti: „Pustovníčka, dedička Nautilovho ostrova, stále prežívajúca zimu v spartánskej chalúpke; jej ovce sa stále pasú nad morom. Jej syn je biskup. Jej farmár prvý radný v našej dedine...“

„Jej farmár je prvý radný,“ povedal Joe.

„Zásah. Jej farmár je prvý radný.“

„Mami!“

Utišila som Timbyho a pokračovala so zavretými očami: „... v našej dedine; ona už je ako dieťa. Túžil som po usporiadanom súkromí storočia kráľovnej Viktórie, ona vykúpi všetky ruiny na jej pobreží a necháva ich strhnúť. Sezóna je chorá – stratili sme nášho letného miliónára, ktorý akoby vypadol z katalógu L. L. Beana z Maine...“

„Mami, pozri sa na Joja. Vidíš, ako si bradu opiera o packy?“

Jojo sa uvelebil na svojom ružovom kosoštvorci, aby mohol sledovať, či mu niekto nehodil žrádlo, biele labky mal jemne prekrížené.

„Óó,“ zvolala som.

„Požičiaš mi svoj telefón?“ spýtal sa Timby.

„Len si užívaj svojho miláčika,“ poradila som mu. „Nemusí sa to zvrhnúť na elektroniku.“

„To, čo robí mama, je bombové,“ povedal Joe Timbymu. „Stále sa učí.“

„Učím sa a zabúdam,“ vyhlásila som. „Ale ďakujem.“

Poslal mi vzdušný bozk.

Pokračovala som v odriekaní: „Jeho deväťtuzlovú loďku predali na aukcii lovcom homárov...“

„No, nemilujeme Joja?“ spýtal sa Timby.

„Áno.“ Jednoduchá pravda. Jojo je ten najzlatší pes na svete, sčasti bostonský teriér, sčasti mopslík, sčasti dačo iné... Je biely s čiernou škvrnkou na oku, uši ako netopier, sploštená hlava a kučeravý chvost. Pred inváziou Amazonu, keď som tu bola len ja a štetky na ulici, jedna z nich poznamenala: „Vyzerá to, ako keby Barbie mala pitbula.“

„Tatko,“ oslovil otca Timby. „Nemiluješ Joja?“

Joe sa pozrel na Joja a zväžil otázku. (Ďalší dôkaz Joeovej nadradenosti: myslí predtým, ako hovorí.)

„Je trochu divný,“ skonštatoval Joe a vrátil sa k básni.

Timby položil vidličku. Mne klesla sánka.

„Divný?“ zvolal Timby.

Joe zdvihol zrak. „Uhm. Čo?“

„Ach, tatko. Ako to môžeš povedať?“

„Len tam tak sedí celý deň a vyzerá deprimovaný,“ vyhlásil Joe. „Keď prídeme domov, nezdraví nás pri dverách. Keď sme tu, tak iba spí, čaká, kým mu nespadne žrádlo do misky, alebo len hľadá na vchodové dvere, ako keby mal migrénu.“

Pre Timbyho a pre mňa jednoducho neexistovali slová.

„Ja viem, čo má on z nás,“ poznamenal Joe. „Len neviem, čo máme my z neho.“

Timby vyskočil zo stoličky a ľahol si na Joja, jeho spôsob objatia.

„Ach, Jojo. Lúbim ťa.“

„Pokračujme.“ Joe preletel pohľadom po básni. „Ide ti to super. Sezóna je chorá...“

„Sezóna je chorá,“ začala som. „Stratili sme nášho letného miliónára, ktorý akoby vypadol z katalógu L. L. Beana z Maine...“ ...
K Timbemu: „Ty. Priprav sa.“

„Vysadíš ma vonku alebo ma odprevadíš dnu?“

„Len ťa vysadím. Mám Alonza o osem tridsať.“

Keď bolo po raňajkách, Jojo vstal z vankúša. Ja s Joeom sme hľadeli, ako prešiel k vchodovým dverám a zízal na ne.

„Neuvedomil som si, že som kontroverzný,“ poznamenal Joe. „Sezóna je chorá.“

Je ľahké zistiť, kto chodil na katolícku školu, podľa toho, ako zareaguje, keď sa vezie hore do Vrchu kráľovnej Anny a zbadá školu na Galer Street. Ja som nechodila, takže pre mňa je to len mohutná tehlová budova s obrovským plochým dvorom a nepravdepodobne úžasným výhľadom na prieplav Puget Sound. Joe chodil, takže celý zbledne, keď sa mu vrátia spomienky na mníšky, ktoré ho bijú po rukách pravítkom, na kňazov hroziacich Božím hnevom a na násilníkov, ktorí sa voľne prechádzajú po chodbách a kradnú okuliare.

Kým sme zastali na mieste, kde sa majú odovzdávať deti do školy, dvakrát som dokonale zarecitovala tú báseň a tretí raz pre šťastie. „Jednej tmavej noci sa môj prastarý Ford škriabal po lebke vrchu. Počkaj, je to správne?“

Zlovestné mlčanie zo zadného sedadla. „Hej,“ vyčítavo som sa ozvala. „Sleduješ ma vôbec?“

„Sledujem, mami. Ide ti to perfekt.“

„Perfektne. Príslovky končia na *ne*.“ Timby nebol v odraze spätného zrkadla. Otočila som zrkadlo do tvaru osmičky a zbadala som, ako sa nad niečím krčí. „Čo robíš?“

„Nič.“ Znovu nasledovalo piskľavé šušťanie plastu.

„Hej! Nijaký mejkap.“

„Tak potom prečo mi to Santa vložil do pančuchy?“

Obrátila som sa, ale Timby dvere otvoril a zavrel. Kým som sa otočila, už upaloval po predných schodoch. V odraze vchodu školy som zazrela Timbyho viečka zamazané rúžom. Stiahla som bočné okno.

„Ty malý lotor, vráť sa!“

Auto za mnou zatrúbilo. Ach, nuž, teraz je už problémom školy.

Pristihnem sa, ako upaľujem preč z Galer Street s vyhliadkou na sedem hodín bez dieťaťa. Hurá, dajme si hudbu s bendžom, ako pri filmových scénach úteku.

Ja sám som peklo; nikto tu nie je – len skunky, ktoré hľadajú v mesačnom svite niečo na zožratie. Pochodujú na tlapkách po Main Street: biele pásiky, červený plameň mesiaca v očiach pod vyprahnutou vápencovou vežou rahna trinitárskeho kostola. Stojím na vrchu zadných schodov a dýcham silný vzduch – matka skunkov s kolónou mláďat žerie z koša odpadkov, vrazí svoju klinovitú hlavu do pohára kyslej smotany, spustí svoj pštroší chvost a nezľakne sa.“

Dala som to, slabiku po slabike.

Alonzo mi podáva ruku. „Gratulujem.“

Viete, ako sa vám mozog zmení na kašu? Ako sa to začne, keď ste tehotná? Smejete sa, plná zázrakov a konšpirácie, a vyhrešíte sa. Ja a môj tehotenský mozog! Potom porodíte a vám sa nevráti mozog? Ale dojčíte, takže sa smejete, ako keby ste boli členom exkluzívneho klubu? Ja a môj dojčiaci mozog! Ale potom prestanete dojčiť a dopadne na vás strašlivá pravda: Váš dobrý mozog sa nikdy nevráti späť. Vymenili ste slovnú zásobu, jasnosť mysle a pamäť za materstvo. Poznáte to, keď ste uprostred vety a uvedomujete si, že na konci si budete potrebovať vyvolať isté slovo, a obávate sa, že to nebudete schopní urobiť, ale už ste uprostred hovorenia, takže sa rúтите vpred a potom zastanete, lebo ste dorazili na koniec, ale to slovo nedorazilo? A nejde vám ani o desaťdolarové slovo, ktoré hľadáte, ako polemika alebo znamenie, ale dvojdollárové slovo ako zreteľný, takže skončíte so slovom úžasný?

Tak sa pripojíte k bande tupcov, ktorí opisujú všetko slovom úžasný.

No, bohovsky ma to vystrašilo. Mala som napísať memoáre. Áno,

veľká časť mojich memoárov mali byť ilustrácie. S tým nie je problém. Háčik bol v slovách. S knihou som nemohla jednoducho tárať ďalej, ako som bola zvyknutá. Všetko predstavovala ekonómia. A ekonómia sa nediala kvôli vyššie spomenutému zlému mozgu.

Dostala som úžasný nápad zaostriť si svoj nástroj tým, že sa budem učiť básne naspamäť. Moja matka bola herečka, zvykla si recitovať Shakespearove monológy, skôr ako išla spať. Bolo to úžasné. (A je to tu! *Úžasné!* Keby môj mozog nebol taký zlý, mohla by som povedať: *Bol to dôkaz toho, že bola disciplinovaná a patrične vzdelaná a možno mala tušenie o svojom tragickom osude.*) Tak som urobila to, čo by urobil každý: Zdvihla som telefón, zavolala na Washingtonovu univerzitu a spýtala sa na ich najlepšieho učiteľa poézie.

Už rok sa stretávam s Alonzom Wrennom každý štvrtok ráno v Lole na súkromných hodinách. Vyberie mi báseň. Recitujem ju spamäti a rozhovor uháňa tam, kam sa dá. Zaplatím mu päťdesiat babiek plus raňajky. Alonzo by kúpil raňajky mne, taká veľká je jeho láska k poézii, ale mám silnejšiu vôľu, takže to prijme aj so šuštavou bankovkou s ladnosťou básnika.

„Čo ste si mysleli?“ spýtal sa Alonzo.

Bol to veľký chlap, mladší ako ja, s hrivou myšacej farby nad nesmierne láskavou tvárou. Vždy mal na sebe oblek, v lete ľanový, v zime vlnený. Dnes mal čokoládový s leskom; musel byť značkový, a pod ním košeľu farby pergamenu. Kravatu mal z moaré, vreckovku zloženú vo vrecku mal bielu a naškrobenú. (Joa matka nútila nosiť oblek a kravatu, keď išiel k zubárovi, aby ukázal „úctu k povolaniu“. Malý Joe s kravatou v zubárskom kresle = zaľúbit sa až po uši.)

„Môžeme začať s tým, čo sa konkrétne v básni deje?“ požiadala som Alonza. „Ako sa to nazýva? Diskrétna udalosť?“

„Konkrétne príležitosť.“

„*Konkrétne príležitosť!*“ zvolala som. „To by ste si mali zvoliť za názov svojej autobiografie.“

„Asi by som dal prednosť *Diskrétnej udalosti*.“

Rozbalila som svoju báseň s poznámkami a začala som. „Začína sa pustovníčkou dedičkou, ktorá žije po celý rok na letnom ostrove. Predstavujem si Maine.“

Alonzo prikývol, zvažoval to ako možnosť.

„Jej farmár,“ povedala som. „Je to jej manžel?“

„Skôr niekto v jej službách, kto obrába jej pôdu.“

„Ako vy ste môj básnik,“ povedala som.

„Ako ja som váš básnik.“

„Je tam plno oranžovej,“ povedala som. „Ale aj červenej. Modrý vrch sa mení na líščiu červenú. Červená sa vráti neskôr s červenými krvinkami a očami skunkov. Bože, nejde vám puknúť srdce pre rozprávkového natierača? Nechcete si ísť niečo kúpiť do jeho obchodu? Nechcete ho dať dokopy s pustovníčkou dedičkou?“

„Teraz, keď sa o tom zmieňujete,“ poznamenal Alonzo so smiechom.

„Potom básnik vykročí z tieňov. Dovtedy hovorí ‚náš‘, ale potom sa to zmení na ‚môj‘. Nazýva sa básnik alebo rozprávač?“

„Rozprávač,“ potvrdil Alonzo.

„Zjaví sa rozprávač. Je to naozajstný šok, keď sa báseň pretočí dookola ako aligátor a povie: ‚Mysel' nemám v poriadku.‘“

„Čo viete o Robertovi Lowellovi?“

„Len to, čo sa mi chystáte povedať.“

Prišlo naše jedlo. Alonzo si vždy objednal Tomove veľké raňajky. Tie sú s chobotnicami a slaninou. Ja si vždy objednáam dennú ponuku, praženicu z bielkov s ovocím. Bože, som taká deprimovaná.

„Môžem si dať vašu slaninu?“

„Robert Lowell sa narodil v rodine bostonských brahmanov,“ uviedol Alonzo a položil si hrubé pásiky na tanier. „Po celý život bojoval s duševnou chorobou a každú chvíľu sa dostával na psychiatrické kliniky.“

„Á,“ zrazu som dostala nápad. Zamávala som na čašníčku. „Viete, ako predávate sušienky, cukríky a takú cesnakovú nátierku? Môžete mi pripraviť darčekový kôš?“

Pre Sydney Madsenovú. Ďalšia otravná vec bolo to, ako mi vždy nosila malé darčeky. Dnes bude všetko inak, aj ja jej jeden prinesiem.

Alonzo pokračoval. „Básnik John Berryman naznačuje, že ‚Hodina skunkov‘ opisuje chvíľu, keď ‚ja‘ básne...“

„Ja‘ básne?“ musela som sa zasmiať. „Ste medzi priateľmi. Len to povedzte: Robert Lowell.“

„Keď si Robert Lowell uvedomí, že naňho ide depresia, pre ktorú ho hospitalizujú. ‚Katatonická vízia zmrznutej hrôzy‘ nazval túto báseň Berryman.“

„Ja sám som peklo; nikto tu nie je, len skunky,“ recitovala som. Niečo mi napadlo. „*Len*. Ďalšia z našich básní, ktorá spočíva na slove *len*.“

Alonzo sa zamračil.

„Pláž v Doveri!“ prakticky som zrevala, ale ako si to pre živého boha dokážem pamätať, keď si nepamätám, aký je rok? „Pod k oknu, sladký je nočný vzduch! Len, z dlhej línie spŕšky... Vtedy sa aj tamtá báseň otáča okolo svojej osi.“

Alonzo ukázal na vytlačenú stranu. „Môžem?“

„Nech sa páči.“

Odtrhol rožok a napísal „len“.

„No toto, tú stranu ste úplne vylepšili!“ povedala som. „Použijete to vo svojej básni?“

Alonzo tajomne zmrštil obrvu a vybral peňaženku, napratanú podobnými ústrižkami. Medzi odloženými kreditnými kartami bol modrý pásik s paličkovým písmom...

„Hej,“ ozvala som sa skôr, ako som si to mohla premyslieť. „Prečo máte vodičský preukaz z Louisiany?“

„Tam som vyrastal.“ Alonzo mi podal verziu samého seba s dlhými vlasmi. „New Orleans.“

S tými dvoma slovami: nečakaný úder.

„Ste v poriadku?“ spýtal sa Alonzo.

„Nikdy som nebola v Louisiane,“ boli slová, ktoré zo mňa vyšli, bizarná neodpoveď a zároveň klamstvo.

Teraz som musela povedať niečo pravdivé. „Nemám s New Orleansom nijaké spojenie.“

Už len keď som počula seba samu vysloviť to meno, pustila som vidličku do taniera s raňajkami.

Čašníčka dobehla s darčekomým košom veľkosti sedadla v aute. „Niektor sa dnes poteší!“ Keď zbadala moju tvár, rýchlo dodala: „Alebo nie. Sme dobrí?“

„Som v pohode,“ odvetil Alonzo.

„Som v pohode.“ Aby som dokázala svoje slová, zdvihla som vidličku z vajičok a vzdorovito som oblízala jej rúčku.

Čašníčka sa zvrtila na podpätku a vypadla.

„Otázku,“ ozvala som sa a snažila som si spomenúť na básň. Potrebovala som sa dnes ráno dostať znovu do švungu. „Veža rahna. To bude špicatá veža?“

„Rahno je sťažen lode,“ vysvetlil Alonzo. „Takže pravdepodobne...“

Telefón mi poskočil a ožil. ŠKOLA NA GALER STREET.

„Nijako to nejde,“ povedala som do telefónu.

„Je to Eleanor? Tu je Lila z Galer Street. Všetko je v poriadku. Ja len, že Timbyho bolí bruško.“

Tri razy za dva týždne som ho musela vyzdvihnúť skôr! Tie tri razy bolo všetko v poriadku.

„Má horúčku?“ spýtala som sa.

„Nie, ale vyzerá strašne zúbožene, ako tu tak leží v kancelárii.“

„Prosím, povedzte mu, aby s tým prestal a vrátil sa do triedy.“

„Á,“ vzdychla Lila. „Ale, ak je fakt chorý...“

„To vám hovorím...“ Nedalo sa s ňou hádať. „Okej, hneď som tam.“ Vykĺzla som z boxu. „Ukážem mu strach v hrsti prachu.“

Dala som Alonzovi zbohom, schmatla som darčekomý kôš a vypadla som. Ako som otvárala dvere, obzrela som sa. Alonzo, nech ho boh zehná, vyzeral oveľa bezútešnejšie než ja, že sa to tak náhle skončilo.

Kráčala som hore schodmi medzi hrubými stĺpmi do impozantného foyeru školy na Galer Street. Bolo tu prítomie a chladno ako v katedrále. Zarámované obrázky sprostredkovali príbeh premeny budovy z domova pre zaostalé dievčatá na obydlie jedinej rodiny (!) až po dnešnú nehanebne drahú súkromnú školu.

Krátko o reštaurovaní budovy. Na dlážke, v drevenej intarzii je nápis: LEBO DO ŽIVOTA VEDIE TESNÁ BRÁNA A ÚZKA CESTA A MÁLO JE TÝCH, KTORÍ JU NACHÁDZAJÚ, datovaný do roku 1906. Pre jemnú štukatérsku prácu sa vyrobilo stopäťdesiat gumových foriem. Alabaster z Colorada sa pre nadstavbu s oknami vysekal do hrúbky papiera. Mozaika Krista, ako učí deti modliť sa, si vyžadovala, aby sem priletel sedemdesiatročný majster z Ravenny v Taliansku. Keď sa v roku 2012 začalo reštaurovanie, ostalo veľkým tajomstvom, čo sa stalo s mosadzným lustrom v štýle art déco z ranných fotografií. Našli ho chlapíci, ktorí plameňometom pálili černicové kríky zo suterénu. Spustili tam na lanách veľké oslepené prasce, aby obhrýzli kríky a uvoľnili luster.

Ako by som to asi tak mohla vedieť? Elegantný architekt, ktorý viedol reštaurovanie, náhodou sprevádzal skupinu práve vtedy, keď som vošla.

Cestou ku kanceláriám správy školy: „Eleanor!“

Obrátila som sa. Za posledný mesiac sa zo zborovne stala ústredná aukčná miestnosť, ozývajúca sa hlukom rodičov dobrovoľníkov.

„Vy ste presne človek, akého potrebujeme!“ ozvala sa tá žena, mladá mama.

„Ja?“ ozvala som sa, ukázala som rukou na seba, zmätená.

„Áno, vy!“ vyslovila ďalšia mladá mama, ako keby som bola hlúpa husička. „Máme otázku.“

Keď som končila na výške, nikdy by mi ani nenapadlo nepracovať. Ženy idú na univerzitu preto, aby dostali prácu. Prácu sme dostali, a keď už sme boli pri tom, kopli sme do zadku aj významných ľudí, ďakujem veľmi pekne, až kým sme si neuvedomili, že sme stratili poňatie o čase a šialene sme sa hnali, aby sme otehotneli. Ja som to odkladala až riskantne dlho na poslednú chvíľu (nepochybne preto, lebo katolík Joe, najstarší zo siedmich súrodencov, sa s tým vôbec neponáhľal; povymieňal dosť plienok na celý život). Porodila som malého Timbyho, a tak som sa pripojila k epidémii narobených žien po štyridsiatke uväznených na detských ihriskách, nahnutých nad elastickými dupačkami s lienkami, ktoré nevedomky splachujú dole hrdlom celé balenia cereálií, obliekajú si materské džínsy dva roky po pôrode a uprostred vlasov majú pásiky ako skunk, zatiaľ čo hojdajú dieťa. (Kto ešte musí vyzeráť dobre? Máme decko!)

Pohľad na nás bol taký odstrašujúci, že celá ďalšia generácia vysokoškolsky vzdelaných žien vyhlásila: „Hocičo, len nie toto!“ a úplne opustili kariéru, aby vytlačili decká, keď mali po dvadsiatke. Keď sa pozerám na mamy na Galer Street, odpoveď bude: Zjavne.

Dúfam, že im to ide k duhu.

Vošla som do zborovne s jej obrovskými skosenými oknami s výhľadom na ihrisko a na Elliottovu zátoku. Masívny stôl (vytesaný z kmeňa javora, ktorý sa získal na pozemku školy alebo nejaký podobný aktuálny nezmysel, podľa architekta) bol preplnený škatuľami na spisy a zavalený horami hnedých obalov. Prepletala som sa pomedzi papierové škatule do výšky bokov, z ktorých ako červené jazyky viseli tričká Galer Street. Vo vzduchu bolo cítiť efektivitu a zanietenosť.

„Kde ste? Kde ste? Kde ste?“ mrmlala mladá mama.

„Tu,“ odvetila som.

„Musíte si nájsť číslo položky a krížovo ho označiť jej menom,“ poznamenala iná mladá mama.

Raz som išla do Japonska a naša sprievodkyňa tvrdila, že pre nich vyzerajú všetci Američania rovnako. V tom čase som si povedala, aha, vravíte to o nás len preto, lebo to isté hovoríme o vás my. Ale keď som hľadela na tento húf mladých, žiarivých, fyzicky schopných mám, napadlo mi, že Fumiko si možno zo mňa ani neúťahovala.

„Nešibe vám?“

Mladý otecko (lebo vždy sa nájde jeden otecko) zdvihol obal na spisy. „Vítazstvo je moje!“

„Vyhral si latte, vyhral si latte?“ švitorila tá prvá, alebo druhá, či tretia, alebo štvrtá mama.

Zavrite týchto rodičov do miestnosti s administratívnou prácou bez dozoru a začnú sa správať ako pomätení víťazi v reklame na indiánske kasíno.

„Vy ste darovali ručne načrtnutý portrét víťaza lotérie v štýle *Looper Wash*,“ vyhlásila jedna a konečne uznala moju existenciu.

„To ste vy?“ spýtala sa jedna.

Ako pštrosy všetky zastali a hlavami sa nahli ku mne.

„Počula som, že ste sem prišli,“ povedala jedna a voviedla ma dnu.

„Timbyho mama,“ povedala druhá, odborníčka.

V Seattli je nedostatok hviezd. Animátorka za zenitom a lekár tímu Seahawks robia zo mňa a Joea v škole na Galer Street ekvivalent Beckhama a jeho Victorie.

„Ja som Vivian,“ ozvala sa jedna.

„Ty si totálne Fern,“ opravila ju druhá.

„Čo robíte teraz?“ vyhrkla na mňa zrazu iná.

„Píšem memoáre,“ odvetila som a začala som cítiť podivnú horúčavu na lícach. „Grafické memoáre.“ Vôbec to nebola ich vec, ale ja som hovorila ďalej. „Mám zálohu od vydavateľa a tak.“

Pštrosy sa záhadne usmiali.

Na stole zväzok kľúčov. Každý kľúč mal navrchu jeden z tých gu-mených obalov. Vo svojom živote som kúpila sto tých poondiatych obalov, ale vždy som sa vzdala, lebo kto ich môže navliecť na kľúč bez toho, aby si nezlomil necht? Na kľúčenke bol úhľadný vejárik nálepiek s čiarovými kódmi zo zariadení Breathe Hot Yoga, Core de Ballet, SpinCycle... A v akomsi osobnom dotyku táto mladá schopná mama pripla krátky motúzik s menom svojho dieťaťa napísaný paličkovým písmom.

Obrátila som hlavu nabok. Čo to bolo za meno?

D-E-L-P-H-I-N-E.

Zamrzla som.

„Holá-hej!“ zvolala mladá mamička.

„Zabudli ste pripojiť hodnotu v dolároch ako ich cenu,“ povedala druhá.

„Cenu čoho?“ odsekla som.

„Vašej dražobnej položky,“ zamiešala sa druhá. „Na daňové účely.“

„Ach. Ani neviem.“

„Musíme niečo uviesť,“ nástojila prvá mamička.

„Je to len pár hodín môjho času.“ Hlas sa mi zadrhol v hrdle. Prečo som musela zbadáť tie poondiate kľúče?

„Akú má váš čas cenu?“ Bol to mladý otecko, ktorý sa zo všetkých síl ovládal.

„Doslova?“ spýtala som sa. „Za hodinu?“

Mal na mysli hodiny, ktoré som strávila v posteli a zaprisahávala som sa, že sa zmením? Hodiny nakupovania diárov, ktoré naveky ostali v taškách? Hodiny hľadania kurzov vyprázdňovania mysle, zapísať sa na ne, ísť až tak ďaleko, že zaparkujem pred centrami jogy v umeleckej galérii, a hľadiet na to, ako sa študenti s dobrými úmyslami hrnú dnu, len aby ma vynervovali a vypadla som von raketovou rýchlosťou? Hodiny strávené večeraním ako rodina, len aby sme skončili skrčení pred obrazkou, každý sám pre seba? Hodiny plné hanby, že nemám nijaké ospravedlnenie na nič z toho?

A potom, pišťanie.

Prváci sa vyrojili na trávu a mali na sebe motýlie krídla polepené farebnými kúskami krepového papiera. Mladé mamičky (a jeden otecko) sa obrátili chrbtom ku mne a kúpali sa vo vzdušnom prúde spontánnosti a radosti svojich detí. Energia v miestnosti sa zmenila z prekypujúceho veselia na mŕtvoľné ticho. Všetky voľby, nad ktorými sa tieto mladé mamičky (a jeden otecko) mučivo týrali – pracovať alebo nepracovať, uzavrieť sobáš mladý, alebo ďalej hľadať, mať dieťa teraz, alebo najprv vidieť svet –, viedli k ťažkým rozhodnutiam. A s rozhodnutiami prichádza ľútosť. A bezsenné noci, vzájomné obviňovanie a boje s manželmi (a jednou manželkou) a vyčerpávajúce telefonáty lekárovi kvôli tabletkám. „Katatonická vízia zmrznutého teroru“, tak nazval básnik tieto chvíle existencialistických pochybností alebo istoty, ťažko sa dalo vedieť čo. Ale pri pohľade na svoje deti teraz, v tejto chvíli, títo rodičia cítili v kostiach, že ich rozhodnutie bolo to pravé.

Takže s perfektne načasovaným zakašľaním som schmatla kľúčenku tej mladej mamičky, hodila som si ju do peňaženky a vyšmykla sa von. Je to tak, ukradla som kľúče.

Timby ležal na postielke v rohu kancelárie a môjmu cvičenému oku pripadal poondiato spokojný sám so sebou.

„Vstávaj,“ kázala som mu. „Som už fakt chorá z týchto kravín.“

Nevýhodou bolo, že som to povedala. Výhodou bolo, že to bolo také zbytočne sprosté, že Lila a iní zamestnanci predstierali, že nepočujú. Timby očervenel a nasledoval ma von.

Počkala som, kým sme prišli k autu. „Ideme rovno k lekárovi. A modli sa, aby bolo s tebou niečo v neporiadku.“

„Nemôžeme ísť proste domov?“

„Aby si mohol popíjať zázvorovú limonádu a pozerat *Doktora Who*? Nie. Odmietam tá naďalej odmeňovať za predstieranie bolesti brucha. Ideme k lekárovi a odtiaľ rovno do školy.“ Nahla som sa tesne k nemu. „A pokiaľ viem, je najvyšší čas, aby si dostal injekciu.“

„Si hnusná.“

Nasadli sme do auta.

„Čo je toto?“ spýtal sa Timby s vypleštenými očami, keď zbadal darčekový kôš.

„Nič pre teba. Ani nechodť svojimi labami do jeho blízkosti.“

Timby už plakal. „Začínaš byť na mňa našťvaná, lebo som chorý.“

Viezli sme sa k pediatrovi potichu, ja našťvaná na Timbyho, ja našťvaná na seba za to, že som našťvaná na Timbyho, ja našťvaná na Timbyho, ja našťvaná na seba za to, že som našťvaná na Timbyho.

Jeho tichý hlások: „Lúbim ťa, mami.“

„Aj ja ťa lúbim.“

„Timby,“ ozvala sa sestrička. „To je nezvyčajné meno.“

„Pomenovali ma podľa iPhoneu,“ hovoril Timby s teplomerom v ústach.

„Ja som tá pomenovala,“ protestovala som.

„Nie,“ zagánil Timby.

„Áno.“ Zagánila som naňho ja.

Sestrička vytiahla teplomer. „Normálna. Lekár tu bude hneď.“

„To je super, keď vďaka tebe vyzerám zlá,“ postážovala som sa, keď odišla.

„Je to pravda,“ odvetil Timby. „A prečo by iPhone automaticky opravoval normálne meno na nejaké, o akom nikto nikdy nepočul?“

„Bola to chyba,“ povedala som. „Bol to prvý iPhone – panebože!“ uvedomila som si práve. „Myslím, že som urazila Alonza.“

„Ako?“ Timby vyzeral ako taký anjelič, ale vedela som, že ma chce zlákať do súboja, kde využije moje zbrane proti mne.

„Nijako.“

Bol to výzor na Alonzovej tvári, keď som odchádzala z reštaurácie. Možnože nebol smutný, lebo ma videl odchádzať. Možno sa urazil, že som ho nazvala „môj básnik“.

Timby odhopkal od stola a otvoril dvere.

„Kam ideš?“ spýtala som sa ho.

„Zohnať si časopis.“ Dvere sa zabuchli.

Zazvonil mi telefón: JOYCE PRIMMOVÁ. Ako obvykle, na sekundu presne 10.15. Vypla som zvonenie a hľadela na to meno.

Poznáte ma z *Looper Wash*. A áno, som zodpovedná za to, že som dala tomu seriálu jeho retro-násilnú estetiku zmrzlinovej farby. (Už dávno ma fascinoval umelec, taký outsider, Henry Darger. Našťastie som kúpila jeden z jeho obrazov, ešte kým boli celkom dostupné.) Dokonca aj pripustím, že v pilotnom scenári boli štyri hlavné postavy dievčat stvárnené veľmi jednoducho. Len keď som ich obliekla do zásteriek šesťdesiatych rokov, pridala som im strapaté vlasy a len pre zábavu som ich umiestnila na unudené poníky, autorka scenára